

Тъзи бѣше послѣдната жертва, която азъ видѣхъ въ днешната битка. —

3-я дружина бѣше на дѣсното крило на позицията, слѣдователно, най близко до обходнитѣ неприятелски колони. За да излѣземъ отъ обходния кръгъ, трѣбваше да изминемъ най голѣмото разстояние; за туй, когато достигнахме на една височина съ обходившитѣ ни Турци, както казахъ и по горѣ, разстоянието помежду ни бѣше не повече отъ 20—30 крачки.

До върха на възвишенността оставахе още не повече отъ 150—200 крачки, но това разстояние ни се видѣ безкрайно.

На нашето лѣво крило стрѣлбата непрѣставахе. 1-ва дружина също отстъпваше подъ силния натискъ на противника. Но благодарение на Графъ Толстой, началникъ на лѣвия флангъ на позицията, който на чело на дружината, съ примѣрна храбрость и рѣдка неустрашимость, се явявалъ, гдѣто имало най голѣма нужда отъ неговото присѣствие, Турцитѣ бивали отблъсвани и задържани. Графъ Толстой, както и Подполковникъ Калитинъ, всичко врѣме на боя е билъ на конь; но когато дружината се намирала не далеко отъ върха на възвишенността, коня му падналъ подъ него убитъ.

— Юнаци! кобуритѣ на седлото сж пълни съ злато, извикалъ Графа на опълченцитѣ. Който иска нека си вземе. Охотници за злато, обаче, не се намѣрили.

Най послѣ, излѣзохме на върха на възвишенността, гдѣто си въздъхнахме съ облекчение.

Тукъ на възвишенността — въ лѣво отъ насъ бѣха залѣгнали 15—20 опълченци, които стрѣляха съ правъ вѣренъ вистрѣлъ по обходившитѣ ни Турци. Но скоро и тѣ бѣха принудени да напустнатъ възвишенността и се скриятъ въ гѣститѣ фруктови дървета и лозя.

— Ето мѣстото, гдѣто прѣди 4—5 часа свършихме утренната похапка. Тукъ се испѣ послѣдния куплетъ на пѣсенъта: „Богъ знаеть, что будетъ съ нами впереди“, си казахме единъ на другъ.